

BỘ II – Tâm của Lãnh Huyết

Hồi 3

Sai lầm trong đêm gió

1.

Ngô Thiết Dực bắt đầu nói vào chủ đề chính: “Quân Sở, vụ án mà huynh phụ trách có đầu mối gì chưa?”.

Tạ Tự Cư ngưỡng ngáp nói: “Bẩm báo đại nhân...”.

Vừa nói y vừa đứng dậy, nhưng Ngô Thiết Dực đã ngăn lại: “Đêm nay ta chỉ nói chuyện tư, không phải công sự, không cần đa lễ như thế”.

Tạ Tự Cư cười khổ: “Vẫn chưa có gì tiến triển”.

Ngô Thiết Dực trầm xuống, hồi lâu sau mới thở dài: “Quân Sở, vụ án này ở trên cũng thúc giục rất nhiều, chúng ta nói chuyện nghĩa khí, đương nhiên là không sao... nhưng kỳ hạn phá án chỉ còn lại hai ngày, đến lúc ấy chỉ sợ ta cũng không thể gánh vác nổi”.

Tạ Tự Cư thần thờ nói: “Ngô đại nhân, đến lúc đó xin ngài cứ theo phép công mà hành sự, Tạ mỗ quyết không có nửa lời oán thán, tuyệt đối sẽ không làm đại nhân khó xử”.

Ngô Thiết Dực vỗ mạnh bàn làm chén đĩa bên trên bị chấn động rung rinh: “Được lắm, nói như vậy thì để ta làm tiểu nhân rồi phải không?”.

Tạ Tự Cư kinh hãi nói: “Đại nhân quá lời rồi!”.

Ngô Thiết Dực cười ha hả, quay sang hỏi Lãnh Huyết, Thiết Thủ: “Hai vị đã đến đây, chắc hẳn sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ?”.

Thiết Thủ từ nãy giờ vẫn để ý nhìn người kia, cơ hồ như không nghe thấy Ngô Thiết Dực nói gì. Lãnh Huyết đành lên tiếng đáp: “Bọn ta sẽ tận lực mà làm”.

“Vậy thì ta yên tâm rồi!”.

Ngô Thiết Dực lại hỏi: “Không biết bước tiếp theo ba vị định làm gì?”.

Lãnh Huyết trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chúng ta định tới Đại Bá Công Mộ Trường xem thử”.

Tạ Tự Cư nói: “Chỗ đó tại hạ đã đến bảy tám lần rồi, nhưng đều không có thu hoạch”.

Lãnh Huyết hỏi: “Có ngôi mộ nào mới không?”.

Tạ Tự Cư đáp: “Phàm là những chỗ khả nghi, Du đại nhân và tại hạ đều đã cho quật lên kiểm tra rồi, nhưng vẫn không có chút kết quả”.

Lãnh Huyết lặng lẽ gật đầu.

Thiết Thủ giờ mới quay đầu lại: “Có lẽ nên kiểm tra các bia mộ... lúc chết Quách bộ đầu có ôm chặt một tấm bia mộ vô danh”.

Ngô Thiết Dực nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Tất cả đều nhờ vào các vị đấy, nếu như cần dùng đến người, xin cứ phân phó một tiếng là được”.

Thiết Thủ cười cười nói: “Đại nhân có binh phù trong tay, không nhờ đại nhân thì chúng ta còn biết nhờ ai nữa”.

Ngô Thiết Dực cười lớn, nâng chén lên cao giọng nói: “Đêm nay rượu ngon thịt béo, nói những chuyện mất hứng này làm gì? Nào, chúng ta ăn rồi mới nói chuyện tiếp!”.

Chúng nhân đều lần lượt nâng chén lên cùng uống, chỉ có Tập Mai Hồng là trề môi ra nói: “Là ông nói chuyện đó trước đấy chứ, có rượu có thịt, không ăn đi thì chớ lại đem chuyện công ra nói, bây giờ lại bảo người ta không nói nữa, ông đúng là lảm chuyện!”.

Lãnh Huyết khê mắng: “Tam tiểu thư, không được vô lễ”.

Tuy nói là mắng, song thần tình của chàng vẫn rất ôn hòa, không có vẻ gì là hung dữ.

Thiết Thủ chỉ mỉm cười, không nói gì.

Ngô Thiết Dực hơi ngậy người ra: “Đây là cô nương nhà ai vậy?”.

Thiết Thủ cười cười đỡ lời: “Tam tiểu thư của Tập Gia Trang”.

Ngô Thiết Dực dù sao cũng là người hảo sảng, liền lập tức bật cười khanh khách nói: “Đều là ta không đúng, đã làm mất hứng của tam cô nương, chung này ta xin kính cô nương, coi như là tạ lỗi vậy!”.

Tập Mai Hồng nheo nheo mắt, rồi lắc lắc đầu.

Ngô Thiết Dực ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tập Mai Hồng đáp: “Ta không biết uống rượu”.

Ngô Thiết Dực lúc ngày mới ngó ra, đưa tay vỗ trán cười cười nói: “Ta đúng là lão hồ đồ rồi, làm sao có thể ép rượu một cô nương được chứ? Thật đúng là...”.

Hoắc Chủ Tuyền lúc này chợt lên tiếng nói: “Như vậy đi, vật dĩ loại tự, nhân dĩ quần phân, đêm nay hiếm khi anh hùng tụ hội, chi bằng tức cảnh làm mấy câu thơ từ, ai thua thì bị phạt rượu, mọi người thấy thế nào?”.

Ngô Thiết Dực vỗ tay: “Hay lắm!”.

Y vỗ vai Hoắc Chủ Tuyền nói: “Vị văn hữu này của ta tinh thông thi tử ca phú, không phải chỉ có hư danh đâu đấy nhé!”.

Hoắc Chủ Tuyền cố ý liếc Tập Mai Hồng một cái, rồi cười ha hả nói với mọi người: “Thế nào? Như vậy đi, nghe nói Thiết huynh bác học đa tài, văn võ kiêm toàn, tại hạ nếu có gì sơ thất, múa búa trước cửa Lỗ Ban, mong Thiết huynh sửa chữa cho”.

Rồi dường như chợt nhớ đến Lãnh Huyết, y lại vội vàng nói: “Đương nhiên Lãnh huynh cũng tuổi trẻ tài cao, văn chương như nước, hiếm thấy hiếm thấy...!”.

Lãnh Huyết điềm đạm đáp: “Xưa nay ta chưa từng làm thơ làm từ bao giờ”.

Hoắc Chủ Tuyền vội nói: “Lãnh huynh khách khí quá rồi, theo ta thấy... Tạ đại nhân văn tài nức tiếng, chi bằng để ngài ngẫu hứng làm trước một bài đi?”.

Tạ Tự Cư vội khom mình nói: “Tại hạ làm gì có tài như Hoắc tiên sinh đây chứ? Lòng tin không có, chỉ sợ làm trò cười cho mọi người thôi. Phô cái xấu chi bằng dấu cái dốt, tốt nhất vẫn nên để Hoắc tiên sinh văn tài như hải dẫn đầu mọi người thì hơn”.

Hoắc Chủ Tuyền cười hào sảng, nheo nheo mắt nhìn sang phía Tập Mai Hồng rồi nói: “Vậy để tại hạ quăng gạch nhử ngọc dẫn hứng cho mọi người vậy...”.

Nói đoạn y liền lắc lư người, ngâm lên: “Đăng minh tửu như kính, lộng thiên quang tác ảnh, ảnh hạ phù dung liễm, hàm tần giải la quần...”.

Vừa ngâm thơ, y vừa nhìn qua phía Tập Mai Hồng, mặt hơi đỏ ửng, tựa như chưa uống rượu mà đã tự say rồi vậy.

Ngô Thiết Dực vỗ bàn khen: “Hay! Thơ hay! Thơ hay...!”.

Tập Mai Hồng chợt hỏi: “Hoắc tiên sinh”.

Hoắc Chủ Tuyền nghiêng đầu ra phía trước, vui vẻ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Giọng nói của y hết sức ôn hòa.

Tập Mai Hồng nói: “Vừa rồi ông xoa tay giậm chân, ngâm ngắt thở dài, rốt cuộc là làm cái gì thế?”.

Hoắc Chủ Tuyền ngó người: “Ta... ta làm thơ mà”.

Tập Mai Hồng cố ý tỏ vẻ không hiểu: “Thơ? Có phải là mấy câu rõ ràng là yêu là hận vậy mà cứ vòng vo tam quốc, nói toàn những chuyện phong hoa tuyết nguyệt vô vị không? Thứ đó có gì hay đâu chứ?”.

Hoắc Chủ Tuyền sững lại, nhất thời không biết nói gì.

Lãnh Huyết liền lên tiếng đáp thay: “Vừa rồi Hoắc tiên sinh không phải ngâm thơ tình dài dòng rắc rối, mà là một điệu diễm từ tuyệt diệu mê đắm hồn người”.

Hoắc Chủ Tuyền vội vàng phủ nhận, ngượng ngập phân trần: “Đâu dám nhận là diễm từ chứ...”.

Tập Mai Hồng mặc kệ hai người nói gì, lập tức ngắt lời: “Hoắc tiên sinh, ông làm vậy thật chẳng giữ lễ gì cả, còn dám lén lén lút lút nhìn ta nữa. Ta thấy ông không thuận mắt lắm rồi, có tin ta tát cho ông một cái ngay bây giờ không?”.

Vừa nói nàng vừa đưa tay lên, Hoắc Chủ Tuyền vội vàng nghiêng đầu ra tránh, Tập Mai Hồng thấy vậy liền bật cười khúc khích, chun chun mũi nói: “Thôi bỏ đi, bản cô nương cũng không tính toán với loại người như ông làm gì”. Vừa nói, nàng vừa đưa tay lên tự vuốt má mình, rồi bồi thêm một câu: “Ông đã thấy hổ thẹn chưa?”.

Mấy lời này của nàng nói ra, làm chúng nhân cũng không còn cơ hội ngâm thơ vịnh từ nữa. Hoắc Chủ Tuyền nửa đời thi tửu phong lưu, có nằm mộng cũng không thể nào ngờ được rằng lần này lại bị một tiểu nha đầu dùng miệng lưỡi làm cho mất mặt, tức giận đến nỗi không thể giữ vẻ tiêu sái ung dung như lúc đầu nữa.

Ngô Thiết Dực không ngờ chỉ cười lớn nói: “Hay, hay lắm! Tiểu cô nương lời oanh tiếng yến của tiểu cô nương không ngờ đã vị quân sư xưa nay luôn tự phụ của ta phải cúi gằm mặt... nào, để ta kính cô nương một chung... à, cô nương không cần uống, để ta cạn chung được rồi!”.

Chúng nhân thấy Ngô Thiết Dực khí độ phi phàm, quân sư thủ hạ bị người ta làm khó, vậy mà y không hề để trong lòng, bất giác đều thầm kính phục. Thiết Thủ cũng nâng ly rượu lên nói: “Tại hạ cùng cạn chung này với Ngô đại nhân”.

Tạ Tự Cư cũng nói: “Hạ quan cũng kính đại nhân!”.

Thiết Thủ dốc chén uống cạn rồi nói luôn: “Chúng ta vẫn còn chuyện phải làm, xin được cáo từ ở đây”.

Ngô Thiết Dực cũng không níu kéo gì, chỉ nói: “Được, hai vị hành sự chu đáo, không ham rượu thịt vô bổ, đúng là gương tốt cho thiên hạ noi theo. Xin mời!”.

Từ Tử Lăng, Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng liền đứng dậy cáo từ với Ngô Thiết Dực và Tạ Tự Cư. Hoắc Chử Tuyền đang định nói mấy câu khách khí để vãn hồi lại thể diện thì Tập Mai Hồng đã nhướng mày lên, làm bộ hung hăng nói: “Sau này đừng có làm những cái thứ thơ từ vô vị gì đó nữa nhé!”.

Hoắc Chử Tuyền không dám đấu khẩu với nàng, đành quay sang chào Thiết Thủ.

Thiết Thủ vẫn tập trung chú ý vào hạ bàn của người ngồi sau tấm màn.

Người đó vẫn ngồi vững như Thái Sơn, không hề động đậy.

Lãnh Huyết đột nhiên có một cảm giác hết sức kỳ lạ, con người này, dường như vừa sinh ra đã là khắc tinh của chàng vậy, không biết họ đã kết oán kết cừu từ đời nào kiếp nào để đến kiếp này phải gặp nhau để liễu kết.

Vừa mới bước ra khỏi đô đốc phủ, Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều cảm thấy như gỡ được tảng đá nặng ngàn cân trên lưng xuống, nhưng đồng thời trong lòng cả hai cũng đều khẳng định, trong tương lai, việc đối đầu với người thân bí cấp ô dưới nách đó là chuyện khó thể tránh khỏi.

Tại sao lại có cảm giác như vậy?

Chính bản thân Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng không thể trả lời.

“Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”.

Tập Mai Hồng có vẻ như muốn tiếp tục đi theo hai người, nhìn Thiết Thủ với ánh mắt háo hức chờ đợi.

Thiết Thủ lắc đầu.

“Chúng ta đi, cô nương không đi”.

“Không, các huynh đi đâu, ta sẽ đi theo tới đó”.

“Nơi đó cô nương không đi được”.

Lãnh Huyết nghiêm mặt nói.

Tập Mai Hồng đương nhiên là không phục: “Thiên hạ có nơi nào các huynh đi được mà ta không đi được chứ?”.

Kỳ thực những “nơi” như vậy trong thiên hạ quả thực rất nhiều, có điều vấn đề nàng hỏi này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều không trả lời được.

“Cô nương có biết bây giờ chúng ta chuẩn bị đi đâu không?”.

Thiết Thủ hỏi: “Đi đâu chứ?”.

“Mộ trường!”.

Tập Mai Hồng len lén nhìn bầu trời tối đen, thanh âm đã bắt đầu run run: “Đến đó thì có gì phải sợ chứ?”.

“Được thôi, vậy chúng ta cùng đi, cô nương muốn đi thì cứ đi, ta cũng không cản nữa”.

Thiết Thủ tỏ vẻ hưng phấn nói: “Chúng ta đến đó, sẽ phải dùng mười đầu ngón tay, móc từng nắm đất ở những ngôi mộ lên (Tập Mai Hồng lúc này đang nhìn vào mười ngón tay nhỏ nhắn trắng hồng của nàng), sau đó nhấc thi thể đen xì đã bốc mùi lại còn bị lũ dã lang dã khuyển bối lên cắn xé sang một bên (Tập Mai Hồng đang cúi gằm mặt nhìn đóa hải đường thêu nơi đầu mũi hài), sau đó còn phải dùng hai tay để nhấc nắp của những chiếc quan tài còn nguyên vẹn lên nữa...”.

Tập Mai Hồng lúc này “a” lên một tiếng.

Thiết Thủ hỏi: “Tam tiểu thư sao vậy?”.

Tập Mai Hồng xoa xoa trán nói: “Ta ăn nhiều quá, bây giờ cảm thấy hơi không thoải mái, định đi theo hai huynh nhưng bây giờ đành để các huynh đi một mình vậy”.

Thiết Thủ hỏi: “Lúc sẽ đến sau chứ?”.

Tập Mai Hồng nói: “Chỉ cần ta đợi một chút, sẽ nhất định đến... quá nửa là ta sẽ đến”.

Thiết Thủ nói: “Vì vậy chỉ có non nửa là cô nương không đi theo?”.

Tập Mai Hồng vẫn còn cảm thấy rợn người: “Ừm...”.

Thiết Thủ quay sang Lãnh Huyết: “Vậy chúng ta có thể yên tâm đi rồi”.

Lãnh Huyết lắc đầu hỏi Tập Mai Hồng: “Còn cô nương?”.

Tập Mai Hồng vội vàng xua xua tay nói: “Tạm thời ta không đi được, không đi đâu!”.

Lãnh Huyết nói: “Vậy chúng ta đưa cô nương hồi trang”.

Tập Mai Hồng nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Sau khi đi mộ trường... hai huynh có về trang không?”.

Lãnh Huyết đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ liền nói: “Không, hạn kỳ mà Ngô tri châu cho Tà đại nhân không còn bao lâu nữa, ta nghĩ chúng ta không nên làm ảnh hưởng nhị ca của cô nương dưỡng thương thì hơn... hiện giờ tâm trạng của y rất không an định - (Trang chủ đương nhiệm của Tập Gia Trang Tập Thu Nhai vì bị bức nên phải giết

chết ca ca của mình, dẫn đến tinh thần hoảng loạn, chi tiết xin xem lại bộ Toái Mộng Dao) – chúng ta không nên làm phiền y...”.

Tập Mai Hồng chớp chớp mắt: “VẬY các huynh đi đâu?”.

Thiết Thủ nói: “Nhà của Quách Trúc Sáu, ta muốn kiểm tra một số di vật của Quách bộ đầu”.

Tập Mai Hồng nói: “VẬY ta đến đó đợi các huynh”.

Lãnh Huyết đang định lên tiếng, thì Tập Mai Hồng đã vùn vèo làn tóc mây, kiên quyết nói: “Bây giờ ta đến đó đợi hai người”.

Lãnh Huyết đành nuốt lại những lời đã ra tới miệng, biến nó thành một tiếng thở dài.

“VẬY chúng ta đưa cô nương về đó trước”.

Chàng liếc nhìn Thiết Thủ, như đợi nhị sư huynh gật đầu đồng ý. Thiết Thủ mỉm cười: “Ta đi trước, đệ đưa tam tiểu thư về đi”.

Đêm tối, gió lạnh chính là lúc ý ngắn tình dài.

Thiết Thủ không chỉ là một người thông minh, mà còn là một người hảo tâm nữa.

- o O o -